

Ples příšer

Petr Čech

„Miláčku, ty jsi neměla studovat výpočetní systémy, ale vysokou kadeřnickou.“ Pousmál se Petr při pohledu do zrcadla a dostal pleskanec rukou od vlasového gelu s mokrým efektem a extra trvalým účinkem. „Sluší ti to.“ Poznamenala Katka a potěšeně prohlížela své dílko. „Vypadám jako blázen. Ale to je účel.“ Nevěřicně kroutil hlavou. „Nainstaluj systém světelného varování.“ Katka sfoukla prach z krabice Vánočních ozdob a rozbalila pletenec sériově zapojených žároveček. „Jsi skutečně rozhodnutý, že to chceš?“ Její hlas byl plný nejistoty. „Chci vypadat jako šílený vědec!“ Rozhodně odpověděl. „A jiskřící účes k té masce prostě patří.“ Katka opatrně zaplétala drobné žárovky do mokrých vlasů. Petr zatím připravoval baterie a napěťový měnič zašitý v poklopci společenského obleku.

Nedaleko Sokolovny se z červené škodovky vysoukal pátý Mušketýr. Na místě pro spolujezdce si z bezpečnostních pásů fialová kráva vymotávala své ceciky. „Máčku, pojď mi pomoci!“ Bučela navztekane, zatímco mušketýr se jen pobaveně usmíval. „Ty jsi ale hovado, Máčku!“ Na rohu se objevil Michal a zdravil se s nimi svým tradičně svérázným způsobem. „To se neumíš alespoň na chvíli chovat slušně?“ Rozhořčeně jej peskovala jeho mladší sestra. „Vypadáš jak opice a ožralej jsi jako prase! Vůbec se nedivím, že ta Lucka s tebou už nechce nic mít!“ Michal po ní hodil ten nejnaštvanější výraz, jaký ve svém momentálním stavu dokázal vykouzlit. „No, kde jí dneska Máš?“ Neváhal se zeptat Máček. „Nebudeme o tom mluvit.“ Rázně ukončil debatu Michal. Kdesi za nimi cvakla spoušť fotoaparátu a zimní večer se na okamžik rozzářil jasným světlem. „A ty jsi taky debil!“ Pozdravil Michal šíleného vědce a jeho princeznu. „Tady to je jak na planetě opic.“ Petr měl zatím dobrou náladu. „Nebo spíš někde v zoo?“ Okomentovala Katka fialovou krávu, které se konečně podařilo bezpečně vystoupit z auta. „A za co jdeš ty, Ivčo?“ Katka rychlým krokem zamířila k Michalově mladší sestře, aby se s ní pozdravila. „Za Šeherezádu?“ Ptal se Petr. „Ty snad neznáš pohádky?“ Ušklíbala se Ivča a urovnala si červený čepeček. „A kde máš vlka, Karkulko?“ „Ivča nechce vlka, protože by jí chtěl sníst!“ Katka Ivče nabídla své rámě a společně odkráčeli do Sokolovny.

Další hádka, další pokažený večer, víkend, vztah, všechno. Lucka nastoupila do poloprázdného autobusu. Mladý řidič pohlédl do jejích utrápených očí a raději po ní nežádal jízdné. Byla sobota večer a autobus byl poloprázdný. Lucka se posadila vedle předních dveří, aby mohla sledovat silnici. Cesta jí tak lépe utíkala. „Copak, špatný den?“ Po chvíli přerušil tok jejích myšlenek hlas muže za volantem. „Je to na mě tak poznat?“ Přemýšlela, proč s ním vlastně začala mluvit. Není to jeho věc. Ale, nechal jí jet zadarmo. Možná tušil, co se jí honí hlavou, možná ta podivná důvěra a vyzývavost, co vycházela z jeho hlasu. A možná se jí to vše jen zdálo, protože to potřebovala někomu říct.

Slunce již dávno zapadlo a hodinové ručičky rychle zkracovaly okamžiky do začátku plesu. Michal se vydal do koupelny a ona začala vybalovat masky, které pro ně vyzvedl. Lucka měla ráda překvapení a Michal ji chtěl překvapit. Zcela záměrně si proto již po několik týdnů před spaním pouštěli její oblíbené pohádky: Šíleně smutná princezna, Pyšná princezna, Princezna se zlatou hvězdou a O princezně Jasněnce a létajícím ševci. Měla ráda princezny. Plna očekávání rozbalila krabici a spatřila nádherné, okázale potřhané, plesové šaty pro čarodějnici. Nehybně zírala na plesnivějící sukni a halenku, nechutný, od myši prokousaný plášť, špičatou čepici a kapesní verzi létajícího košťátka. A opět získala pocit, že v ní stoupá zuřivost. Do jejích mozkových závitů se vhněla vařící krev. Chloupky se jí ježily i tam, kde byly oholené. Její obličej zrudnul a hlas získal děsivý tón. „Mišáku, to si děláš prdel!“ Rozkřičela se na celý panelák. „To nemyslíš vážně, že si tohle mám vzít na sebe!“ „Taky se na tebe těším, miláčku.“ Odpovídal jí Michal, který pod sprchou stěžejí rozpoznal význam slov. O chvíli později vstoupil do pokoje a překvapeně zíral na Lucku, co uprostřed pokoje stála se založenýma rukama a vrhala vražedné pohledy. „Miláčku nezlob se, ale mluvil jsem s Ivčou a ta říkala, že za princeznu už jde Katka.“ Snažil se obhájit svůj zločin. „Ty jsi mluvil s Ivčou?!“ „No a ona říkala, že by ti tohle mohlo slušet.“ ...

Michal nevědomky vzdáleně dokončil Lucky vyprávění a snědl kyselou okurku. Hlavní a jediný trombónista v kapele se zhluboka nadechl a s plnou silou složité soustavy potrubí hudebního nástroje vyloudil první tóny Maškarního Plesu. „Zase funěj do plechů!“ Okomentoval veselou polku Petr. „Půjdeme tancovat?“ Žadonila Katka, která se již těšila, jak Petra na parketu prožene. „Tak na to jsem pil příliš málo.“ „A půjdeme na panáka?“ Nechtěla se jen tak lehce vzdát a tak zatím ještě rychlím a jistým krokem odkráčeli k baru. „Michale, možná je to tak lepší.“ Snažila se opičáka chlácholit Červená Karkulka a kravička ceciky souhlasně přikyvovala. Mušketýr nerušeně zkoumal svůj kord, co kupodivu nebyl plastový. „Ženský jsou krávy!“ Poznamenal Máček a ironicky tím upozornil na esteticky vydařenou masku své přítelkyně. „A chlapi jsou lepší?“ Argumentovala Ivča, až jí z toho na zem spadl

červený čepeček. „Kdyby mně přinesl můj přítel takovou masku, já bych si myslela, že si myslí, že jsem čarodějnice!“ Čertila se stále víc. „Co ty na to?“ Hledala oporu ve fialové krávě naproti, která si ale stále myslela, že ta maska by Lucce slušela. „Já jsem si ale tu krávu vybrala sama!“ Odpověděla a na příliš krátký okamžik tím Karkulce vzala vítr z plachet. Ta se zatvářila mírně kysele. „Hm, aha.“ Odpověděla a hledáním čepečku získala čas na přemýšlení. „Už se o tom nebudeme bavit.“ Michal vstal a vykročil směrem k baru.

Petr polknul panáka zelené lihoviny a dlouze se zahleděl do Katky zářivých očí. „Tak co, už můžeš?“ Stále se nemohla dočkat, až roztočí svoji pohádkovou sukni. Petr se na okamžik pokusil zaposlouchat do dunivých zvuků dechových nástrojů, popřemýšlel a raději objednal další rundu. „Dáš si taky?“ Uvítal již střízlivějšího Michala. „Dám si rovnou dvě dvojité!“ „Neměl bys to v tomhle duševním rozpoložení přehánět. Víš, že pak nevíš, co děláš.“ Pokusil se jej Petr přibrzdit. „Ty jdi taky do píce!“ Upřímně odpověděl Michal a svými chlupatými tlapami uchopil drobnou skleničku tekutého zapomnění. „Tak na všechny pičí světa!“ Pronesl slavnostní přípitek. Katka nevěřičně zakroutila hlavou. „Musím na záchod.“ Trochu křečovitě se usmála a odešla ke stolu. Mezi Petrem a Michalem na okamžik zavládlo zamyšlené ticho. „Takže jste se rozešli ve zlém?“ Jako první jej prolomil šilený vědec. „Řekla, že kdybych před ní nechrápal s každou holkou z party, byl bych docela fajn kluk.“ Povzdychl si. „Já ale přece nespal se všema.“ „No to je jasný, vždyť, na to bys ani neměl.“ Pokusil se jej Petr povzbudit. „No počkej, jak to myslíš?“ „No Michale, už máme oba svá léta.“ Petr si uvědomil, že Michal přestal myslet na své neštěstí. „Počkej, to myslíš vážně, že bych už na to neměl?“ Opičák po tolika letech pečlivého budování image nemohl uvěřit vlastním ušim a trochu do vědátorů šťouchl. „Fyzickým násilím nic nezískáš! A jestli toho nenecháš, poleji tě pivem! Samozřejmě, že na to nemáš! Nikdy jsi na to neměl, ale, opravdu hodně jsi chtěl! Ne Michale, nejsi děvkař. Ty vážně ne.“ „Ty vole, a co -“ Chtěl sypat jména z rukávu a na žádné si nemohl vzpomenout. Raději se tedy otočil zpět ke své skleničce. „Ale měl bych na to.“ Vytrvale hájil svoji pravdu. „Ne, neměl!“ „Měl!“ Michal do Petra strčil, až se zapotácel. Ten neváhal, vytrhl barmanovi z rukou pivo a chrcl jej na opičáka. „Potřebuješ zchladit!“ „Ty hovado!“ Rozkřičel se Michal. „To je z půjčovny!“

„Tak co?“ Katka se zklamaně posadila vedle Karkulky. „Chlastají u baru. A nikdo nechce tancovat.“ Na okamžik se odmlčela. „No a co Michal? Už má trochu lepší náladu?“ „Lepší náladu? Když začíná supět?“ „Chtělo by to nějakou ženskou.“ Vmísil se do hovoru Máček. „Vezmeme ho do bordelu!“ Dokončil myšlenku. „Ježíš, to zas bude něco.“ Posteskla si Karkulka a zrudla ještě víc. Z hovoru je vytrhl tříštivý zvuk rozbíjeného skla. Kráva překvapeně vyskočila, až cecíky si vykoukala ve své sklence čistého vína, co už nebylo čisté. Mušketýr vytřeštil oči a Katka se taky překvapeně ohlédla. Hudba přestala hrát. „Ty vole, oni se perou!“ Máček ze stolu popadl fotoaparát a rychle zápasil s jeho tlačítky. „To už se jen tak nestane. To musíme zdokumentovat!“ „Musíme něco udělat!“ Kráva si nasadila opičákovu hlavu a odvážně se vydala vstříc svému osudu. Máček konečně ovládl ovládání postaršího Cannonu a marně se snažil celou akci udržet v záběru. Katka s lvčou si vyhrnuly rukávy a nasadily ostrý krok. „Ty Enschteina a já tu naší gorylu!“ Rozdělila Karkulka úkoly a přidala do kroku.

Šilený vědec bitvu prohrával. Ležel na stole, pod zadkem starostův tatarák, opice do něho boxovala a on i přes zvýšenou hladinu alkoholu pociťoval bolest. Zbývala mu jediná naděje. Napětíový měnič, zašitý v poklopci jeho kalhot.

Lucka dokončila své vyprávění a pohlédla na řidiče, který zapnul stěrače, aby si utřel slzy. „Tak to se vám ten dnešní večer příliš nepovedl.“ Konečně promluvil. „Tak jste se s ním rozešla a teď se vracíte domů k mamince.“ Ta věta vyzněla trochu posměšně. Utíkala snad? Byla zbabělá, byla našťvaná, byla zamilovaná? „Co vy o tom víte!“ Setřela ho. Nebo ne? Bílé čary na silnici utíkaly a ona cítila, jak se vzdaluje. Jak ztrácí svoji lásku, za kterou tolik bojovala, pro kterou toho tolik obětovala. Ano. Ona jej milovala, věděla to a bojovala s tím. Zažila tolik zklamání a bolesti. Ale ještě nebyl konec. „Má to ale jeden háček.“ Řidič se na ni ohlédl a jakoby tušil, co se jí honí hlavou, se pousmál. „Miluji ho. Tak moc jej miluji a chtěla bych se k němu vrátit.“ „Mám to otočit?“ Ani nevěděl, jak mu ta nabídka mohla vyjít z úst. „Jasně, otočte to! Nechal jsem rozsvíceno v kanceláři!“ Teprve teď si uvědomila, že v autobuse není sama. „Já zapomněla zamknout!“ Křičela jakási matka dvou dětí. „A já tam nechal notebook!“ Ozýval se manažer softwarové společnosti, která v rámci úspor prodala služební vozy. „Hej ty gadžo!“ Vedle Lucky se uvelebil chlápek snědé pleti. „Jestli to nevotočíš, vyhodím tě z toho busu!“ I přes zápach kořalky Lucka z jeho hlasu vycítila obrovskou moc solidarity, pochopení, sílu davu.

„Kam mi to šmatláš?!” Vykřikl Michal, když Petr svoji ruku prostrčil jeho rozkrokem a začal si hrabat do kalhot. „Nechte se na pokoji! Michale!” Křičela Ivča a snažila se je odtrhnout. „Zavolejte pořadatele!” Pokoušela se sjednat pořádek roztomilá opice z kravína, zatímco ochranka ve výčepu oslavovala klidný průběh maškarního plesu. V bitevní vřavě zcela zaniklo tiché cvaknutí vypínače. Petr došmátral a na okamžik se v jeho rozčepýřené hlavě rozsvítilo. Osmdesát barevných žárovíček. „Hoří!” Překvapeně vykřikl mušketýr a do Petrova úcesu chrstl absolutní vodku z lahve na vedlejším stole. „Ty píííííčo!” Drkotat Michal své oblíbené přísloví a za boha se nemohl Petra pustit. „Je v tom elektrika, nemůže se pustit!” Křičela už ne tak červená, červená Karkulka! „Anebo nějaký čáry! Vezmi na to židli!” Poznamenal kdosi u baru. Mušketýr se chopil židle a přetáhl s ní Michala po zádech. Systém světelného varování neochotně pohasl.

„Tak jsme si zatancovali.” Jako první prolomila velmi dlouhé mlčení Katka. „To teda.” Petr si kontroloval propálené sako. „Něco tu páchne.” Dráždivě konstatoval Michal. „Že by spálené vlasy, hajzle?” „Možná opičí chlupy!” Otráveně reagoval Petr. „Ale no tak, nechte se! Nech toho Michale! Jste jako malý!” Vmísila se do hovoru Karkulka. „Co ho pořád hlídáš?!” Vyčerpaně se do ní obořila Ivča v masce divokého skotu. „Ale, já ho nehládám.” Bránila se Karkulka. „Ale rozumíš, je to můj bratr! To je rodina! Musím ho chránit.” „Myslím, že má svůj rozum.” Vmísil se mezi ně Petr. „Co, Michal?” „Počkej, co to povídáš?” Zapojil se Michal, kterému se nelíbilo, jak o něm jeho sestra smýšlí. „To je jako bys řekla, že jsem úplně blbej.” „Můžu na okamžik?” Jakýsi neznámý chlapík přistoupil k jejich stolu. „Ty se do toho nemotej!” Pokusila se jej umlčet Ivča. „No dobře, já jen, že se nám opil kapelník a potřeboval bych, aby někdo losoval tombolu.” Na stole zablikal Michalův mobil, kterého si všimla jen Katka. „No a vy jste tu dneska hvězdy večera, takže by třeba některá slečna chtěla, svoji rukou šmátralkou...” Katka telefon nenápadně natočila směrem k sobě a očima prolétla zprávu na displeji: *„Misacku rozmyslela jsem si to, moc me to mrzí, jedu za tebou. Lucka.”* Označila zprávu za přečtenou a rychle se zamyslela. „A, mohla bych to zkusit já?” Všichni se na ní překvapeně otočili. „Myslím, že bych to měl natočit. Dneska bude spousta zajímavých záběrů.” „Ty se mi mstíš za to, jak jsem tě v létě vyfotil na hajzlíku?” Unaveně si odfoukl šílený vědec. Michal se naklonil k červené Karkulce a cosi jí pošeptal do ucha. „Ne Michale, na záchod s tebou nepůjdu!” Vykřikla Ivča, až se od vedlejšího stolu opilci otočili. Michal se k ní naklonil znovu. „Kašlu na to, že jsem tvoje sestra a viděla jsem ho, když byl malej!” Otočili se i lidé od stolu naproti. „Jsi byl - když ty jsi byl malej.” Snažila se zachránit situaci, když si uvědomila, že lidé jí naslouchají. „Když mně se chce a sám tam prostě nedojdu!” Čertil se opičák. „Jsem raněn!” „Tak já s tebou půjdu, taky už jsem ho viděla.” Vlídne špitla kravička vedle mušketýra. Ten se na ni překvapeně otočil. „No to nemyslíš vážně!” „Já ti pomůžu, vole.” Petr se začal pracně drápat na nohy. „Ty nikam nechod!” Striktně jej uzemnila Katka. „Ivča půjde s tebou, opře tě o umyvadlo a otočí se.” Dodala a spiklenecky na Ivču zamrkala. „Ale podržíš si ho sám!” Po chvílce Karkulka souhlasila a pomohla bratrovi na nohy. Katka počkala, až se odelhají za roh a poté se znovu otočila k chlápkoví z kapely. „Pomůžu vám.” „Tak fajn, za dvacet minut, o půlnoci na pódiu. Já jdu hrát.” A odešel k baru pro posílnění.

Lucka s napětím sledovala řidičské umění muže za volantem, zatímco se někteří cestující marně domáhali bezpečnostních pásů. Žlutý autobus ČSAD se urputnou rychlostí vřítel do Křimic, odvážně přeskákal několik zpomalovacích pruhů a žlábků, aby s kvílením brzd zastavil před sokolovnou. Jakýsi navátý fotbalový fanoušek před hospodou ztratil pojem o čase a pomuchlané cestující považoval za Českou národní reprezentaci, která přijela na zápas. Lucka v čele celého procesí hrdě vstoupila do předsálí a marně hledala svoji lásku. Měla na to jen okamžik, než ji do cesty vstoupil Máček. „Jé, hele, ty už jsi tu?” Koukl na hodinky. „No nic, bude půlnoc, musíš teď jít se mnou.” „To je von?” Hučel do Lucky jakýsi snědý chlapík. „A máš novy kamarády?” Máček dopíjel panáka Jimma Beama. „Kam bych s tebou chodila? Kde je Michal?!” Máček ji opatrně vzal za ruku. „Hele vole, nenavázej se do ní!” Ozval se kdosi s volantem v ruce za Luckou. „Lucko, musíš teď jít se mnou, je to důležité.” Upřeně pohlédl do jejích očí. „Potřebuji jen, abys mi okamžik věřila. Vše bude v pořádku.” Za Mušketýrem se protáhl opičák s pozvracenou Červenou Karkulkou.

Máček, Lucka, zástupce romské komunity a asi třicet cestujících pravidelné autobusové linky Plzeň - Karlovy Vary, pochodovalo krátkou chodbičkou ke dveřím, u kterých stál Petr v ohořelém obleku a překrásná princezna. „Pěkná maska.” Lucka pochválila Katky zevnějšek a poté si ostrým pohledem přeměřila Petra. „A ty jsi taky pěkněj kokot!” Pochválila jej a Petr si jen ospale zívá. „Neboj se, všechno bude v pořádku. Jen, až ti Petr s Máčkem řeknou, projdeš za dveře a půjdeš přímo ke mně.” „A tam bude Michal?” Ptala se Lucka s nedůvěrou v hlase. Katka jen mlčky přikývla. „Ale pokud tomu správně rozumím,” uvažovala Lucka, „tak tohle je Maškarní ples a já nemám žádnou masku.” Katka pohlédla na Máčka. „Jasně, a mě se líbí ten mušketýr!” Pootevřela dveře a ze stolu před

trumpetistou vzala trumpetu a ubrus. Zatroubila na trumpetu a trumpetu vrátila, ubrus podala mušketýrovi.

Michal, doufajíc, že jej pivo vyprostí, se napil jednoho zvětralého ze stolu a naklonil se děvčatům. „Zase se mi chce.“ Tiše jim svěřil své tajemství. „Michale, už s tebou nikam nejdu!“ Razantně mu odpověděla červená Karkulka. „Kdyby tam alespoň byli nějakí pěkní chlapi, ale tady je to samej scvrklej!“ Zbytečně se rozčilovala. „Jo Michale, jen se na to podívej.“ Druhá lvča rozhodla rukama kolem sebe. „lvča si tu nevybere, buď jsou tu zadaný, nebo staří a zadaný!“ „A ty bys se mnou nešla?“ Michal zkusil smutná očička, co od ní okoukal. „Nešla. Máčkovi by se to nelíbilo!“

Přiblížila se půlnoc a sál se rychle zaplnil výher chtivých maskovaných příšer a příšerek a cestujících linkovým autobusem ČSAD Plzeň - Karlovy Vary.

„Jo, a navíc bude tombola. Tady si hlídějí lístky!“ lvča mu přistrčila předem nařaděnou obálku. „To už je půlnoc? A kdybych vyhrál tu obrovskou kýtu!“ Michal se snažil roztrhnout pečlivě znovu zalepenou obálku. „To by bylo masíčko. Pěkně naložit, ugrilovat,“ stále tišeji opakoval své tajné touhy. Konečně se to podařilo. Zvítězil nad vteřinovým lepidlem a lístky do tomboly se rozlétly do světa. „Michale já tě něčím praštím!“ Zoufalstvím již téměř křičela Karkulka. „Je tady půlnoc a tak je na čase, abychom, ehm, jste si z dnešního plesu odnesly nejen spoustu krásných zážitků, ale i věčných cen.“ Na pódiu stála docela pěkná mušketýrka a svým, malinko ironicky míněným přednesem utišila početné publikum. „Už to začíná Michale! Copak asi dnes vyhraješ?“ Těšila se kravička a pobaveně sledovala Karkulku a Opičáka plazící se pod sousedním stolem.

„Takže, Michal mě jako vyhraješ?“ Nedůvěřivě Lucka prověřovala spiklenecký plán. Ubrus naproti chodby tiše přikývl. „Není ti zima?“ Zeptala se jej, když si uvědomila, že se trochu chvěje. „Trochu, asi se půjdu ohřát do auta.“ „V Březnu?“ Nevěřil mu šilený vědec a škvírou pootevřených dveří sledoval Katku v masce mušketýrky u mikrofonu. Máček smutně přikývl. „Kdyby tam aspoň nebyl sníh.“

„A blížíme se k závěru našeho losování. K cenám, které skutečně mají smysl! Svoji rukou nyní šmátrám, šmátrám...“ „Jen nešmátrej moc dlouho, nebo se z toho udělám!“ Do ticha napjatého očekávání vykřikl jeden s místních fotbalistů a vyvolal tím smích zbytku svého týmu a Katky zlobný pohled. „A tuhle úžasnou, obrovskou, vepřovou kýtu vyhrává číslo, ehm, chvilka napětí...“

Michal s lvčou a druhou lvčou se plazili pod židli a rychle přehrabovaly vysypané lístky.

„Je to barva zelená, číslo 69!“ „Do prdele já mám růžovou!“ Vykřikl opičák s hlavou kdesi v Karkulčině rozkroku. Katka se za mikrofonem na okamžik zamyslela, pak zalovila v podprsence a vytáhla malý, zelený papírek. „No, je to teď tak trochu ironie, protože já jsem vegetariánka, ale tu kýtu jsem vyhrála já!“ Vítězoslavně vykřikla a drobný lístek podávala pořadatelům u stolu s cenami. „Hovno ironie! Je to cinklý!“ Znovu se ozval fotbalista a opět tím vyvolal bouřlivé debaty ve svém týmu.

„Myslím, že mám několik večerů.“ Mnul si na chodbě za pódiem ruce Petr. „Tak už se připrav, blíží se tvoje chvíle.“ Vážně pohlédl do Lucky očí. „Za okamžik budete opět spolu. Ty a Michal, vše bude v pohodě, zase jako dřív.“ V jejích očích se při těch slovech objevila malá slzička. „A, vymyslela to Katka.“ Na okamžik se odmlčel. „Nejsme zase tak špatní, uvidíš.“ Lehce se na ni usmál.

„A první cenu!“ Katka zesílila svůj hlas, aby ji slyšeli úplně všichni, „první cenu, noc a zbytek života s krásnou princeznou“, lvča s lvčou pod stolem pocítili stékající krůpěje potu na zádech. Karkulce se nervozitou třáslы bradavky a Kravičce cecíky. Stále neměly ten správný lístek. Katka se rozhlížela kolem sebe, ale stále za mikrofonem stála sama. „Teď by bylo dost hloupé, kdyby to vyhrála žena.“ Pokusila se získat čas drobným vtípkem. Konečně za sebou uslyšela nejjisté kroky.

„Ty krávo, už je tam! Tak ona fakt přijela.“ Nevěřila lvča vlastním očím. „No Michale, hledej, nečum a hledej ty lístky!“ Pobízela lvča svého bratra, který se zklamáním na první cenu ani nepodíval. Sama nechápala co se to děje. „Já se vám na princeznu vyseru, kýta by byla lepší!“ Naštvaně zavrčel. „Co jsi to řek?“ „A vítězem večera -“ „Tak už to vyklop!“ Nečekaně vykřikl úplně jiný fotbalista a Katka v osudí nenápadně z rukávu vyklopila falešný lístek. „Číslo 666!“ „Tak kde máš to číslo!“ Karkulka měla sto chutí opičákovi nafackovat, i když stále nechápala, co se to děje. „Vždyť to má tady!“ Kravička opatrně zašmátrala Michalovi v rozkroku. „Čmajz...“ A lístek neopatrně vytáhla. „Fůj Michale, bylo to

přilepený něčím bílým!“ „To je osud. Oni prostě patří k sobě.“ Nemohla uvěřit Karkulka, když z Michala slézala. „Je to nějaká rozžvýkaná žvýkačka.“

Michal nevěřicně zíral na drobný lístek a poté pozvolna svůj zrak obrátil k pódiu. Za mikrofonem tam stála Katka a vedle ní, v překrásných šatech ta nejkrásnější dívka, jakou kdy spatřil. Jejich pohledy se propletly v nekonečně laskavém objetí, po kterém oba celý večer tak moc toužili. Michal zapomněl na bolest v nohou, zapomněl na pokažený žaludek, na Petra, který jej tak rozzuřil. Sebevědomě se zvedl z podlahy, urovnal chlupy na opičím obleku a nadnášen nekonečnou láskou pozvolna kráčel směrem k ní.

„Je to prostě osud.“ Zasníla se červená Karkulka a zasněně vzala kravičku za ruku. „Houby osud,“ zašeptala lvča. „Všechno jsme to připravili.“ lvča pohlédla na lvču. „Hmmm, aha, a já zase o ničem nevím!“